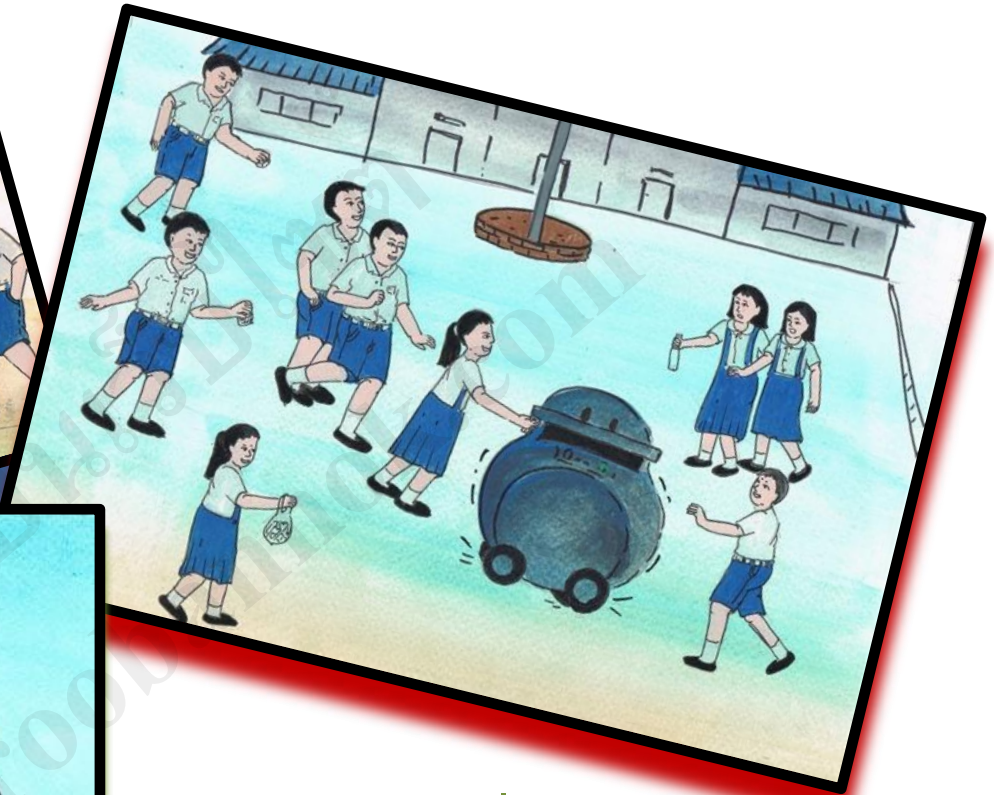
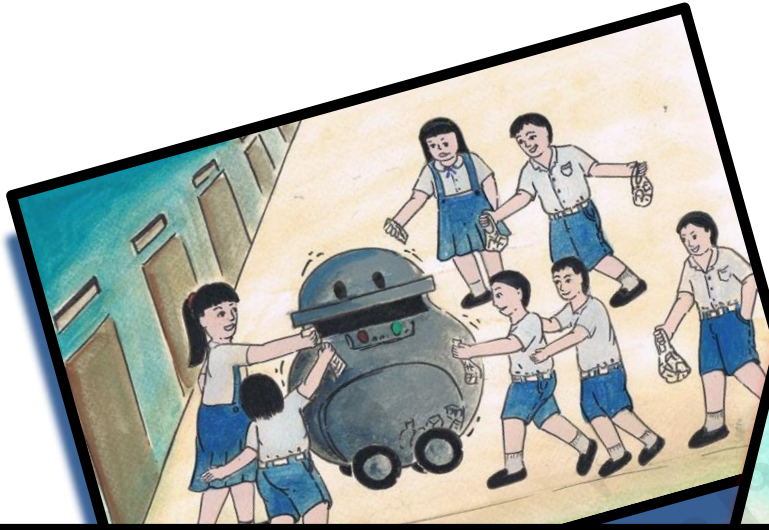

หนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา เรื่อง “หุ่นยนต์เพื่อนรัก”

เรื่อง : พงศธร เกษเกล้า

ภาพ : กาญจนา ลากเจริญ

คำนำ

หนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา เรื่อง “หุ่นยนต์เพื่อนรัก” จัดทำขึ้นในลักษณะบร็อกชัวร์ประกอบภาพโดยเนื้อเรื่องเป็นการรณรงค์ให้เด็กๆ หันมาทิ้งขยะให้เป็นที่ เป็นที่ เป็นทาง มุ่งเน้นการเสริมสร้างจินตนาการ เป็นเหตุการณ์หรือเรื่องราวใกล้ตัวที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนแห่งหนึ่งเหมือนกับโรงเรียนโดยทั่วๆ ไปที่มีปัญหานักเรียนทิ้งขยะไม่ลงถังให้เห็นอยู่เป็นประจำ มีการดำเนินเรื่องที่เรียบง่ายแต่สนุกสนานชวนติดตาม นักเรียนจะได้ฝึกอ่านจับใจความและได้ข้อคิดจากหนังสือเล่มนี้

ขอขอบคุณนางพรณี เกษเกล้า ผู้อำนวยการโรงเรียนพุทธยาศรมที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำ รวมทั้งนางสาวกาญจนา ลากเจริญ ครูสอนศิลปะโรงเรียนพุทธยาศรม ที่ได้เป็นผู้วาดภาพประกอบที่สวยงามตลอดทั้งเรื่องจนทำให้งานสำเร็จลงด้วยดีหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ได้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด

พงศธร เกษเกล้า

ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนพุทธยาศรม

ณ โรงเรียนแห่งหนึ่ง ปัญหาเด็กนักเรียนทิ้งขยะไม่ลงถังยังคงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ทุกๆ วันนักเรียนจะทิ้งขยะเกลื่อนกลาดเต็มไปหมด สร้างความหนักใจให้กับครูใหญ่เป็นอย่างมาก ที่ผ่านมาครูใหญ่พยายามคิดหาทางรณรงค์ให้นักเรียนทิ้งขยะให้เป็นที่เป็นทางโดยการประกาศเตือนให้ทุกคนรักษาความสะอาดของบริเวณโรงเรียนโดยการงดทิ้งขยะลงบนพื้น

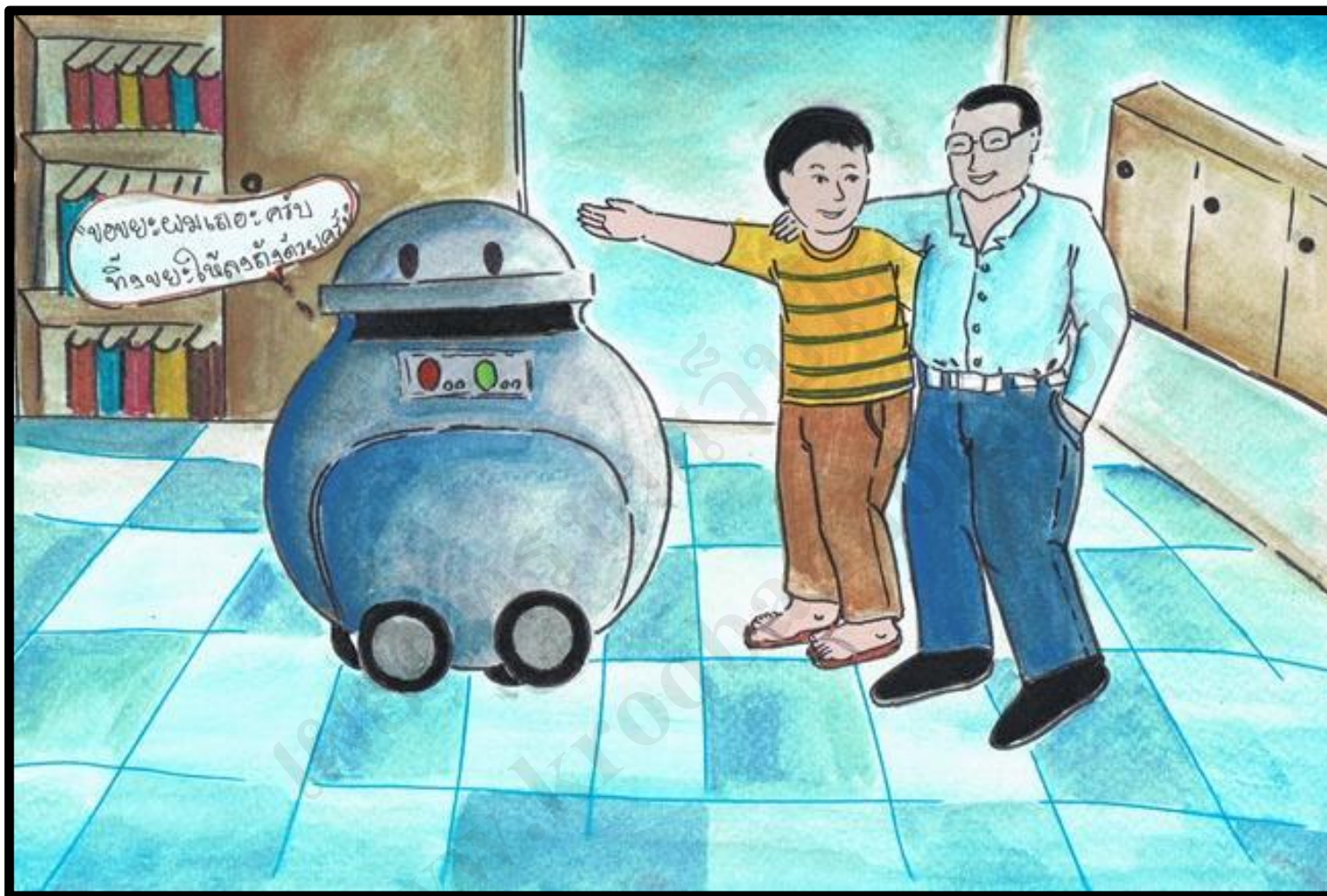
จากนั้นครูใหญ่จัดตั้งธนาคารขยะขึ้นเพื่อให้นักเรียนเก็บขยะแล้วนำมาซ้ชึ่งเพื่อแลกของรางวัลได้ ซึ่งปรากฏว่าช่วยลดปริมาณขยะในโรงเรียนให้น้อยลงได้บ้าง แต่ก็ยังมีนักเรียนอีกเป็นจำนวนไม่น้อยที่ยังติดนิสัยทิ้งไม่เป็นที่ ทำให้พบว่ายังคงมีขยะตกหล่นตามบริเวณโรงเรียนทั้งหน้าและหลังอาคารเรียนรวมทั้งในสนามฟุตบอลอยู่เป็นประจำ

ครูใหญ่มีลูกชายอยู่ ๑ คนชื่อ “เพชร” อายุแค่ ๑๒ ปีแต่มีความสามารถพิเศษทางด้านการประดิษฐ์เครื่องจักรกลจนถึงขั้นอัจฉริยะ เพชรมีความคิดว่า ตนอยากจะประดิษฐ์สิ่งที่ยิ่งใหญ่ให้เด็กนักเรียนหันมาทิ้งขยะลงถังมากขึ้นเป็นการช่วยแก้ปัญหาให้กับพ่อของตนเองอีกแรงหนึ่ง เพชรจึงได้ศึกษาค้นคว้าอย่างหนักในการประดิษฐ์หุ่นยนต์ถังขยะ

เจ้าหุ่นยนต์ที่ว่านี้มีลักษณะเป็นถังขยะเคลื่อนที่ขับเคลื่อนด้วยระบบ ๔ ล้อ มันมีหัวและตัวเป็นรูปทรงกลมและมีปากที่เป็นช่องไว้สำหรับทิ้งขยะนั่นเอง เพชรหุ้มเทแรงและกำลังสมองอยู่เป็นเวลานานร่วม ๓ เดือนถึงในบางครั้งจะรู้สึกทั้งท้อและเหนื่อยแต่เพชรก็ยังคงพยายามต่อไปจนสำเร็จออกมาเป็นหุ่นยนต์ถังขยะซึ่งสามารถเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนด้วยตนเองอย่างอิสระ เพชรตั้งโปรแกรมเอาไว้ให้สามารถหลบหลีกสิ่งกีดขวางได้ทำให้เจ้าหุ่นยนต์ตัวนี้เล่นไปได้โดยไม่ชนกำแพง อาคารหรือเด็กนักเรียน เพชรตั้งชื่อมันว่า “บินบิน”

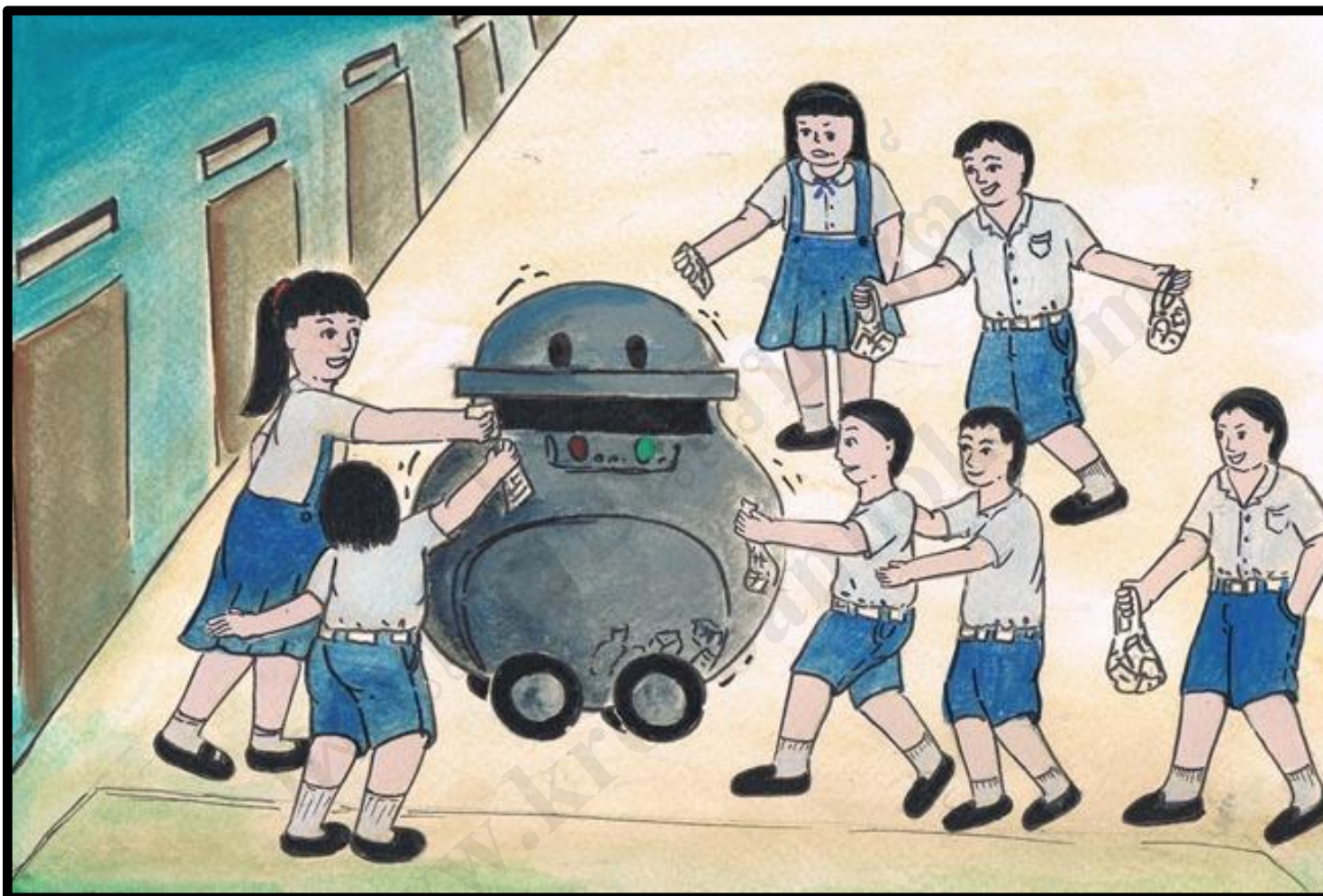

นอกจากบินบินสามารถเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนได้ด้วยตัวเองด้วยล้อทั้งสี่แล้ว มันยังสามารถพูดได้ด้วยโดยมันจะพูดว่า “ขอขย่ะผมเถอะครับ” หรือ “ที่งขย่ะให้ล่งถั่งด้วยนะครับ” มันพูดได้อยู่ไม่กี่ประโยคจนไปนอนมาอยู่แค่นี้ หลังจากเพชรสามารถประดิษฐ์เจ้าบินบินได้สำเร็จครูใหญ่ได้กล่าวชมเชยเพราะเด็กได้ฝ่าฟันกับอุปสรรคและปัญหาในการประดิษฐ์มาเป็นอย่างมาก

โชคดีที่ได้ครูสมพงษ์ซึ่งเป็นครูวิทยาศาสตร์ที่โรงเรียนแห่งนั้นเป็นที่ปรึกษาทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี กว่าจะเริ่มใช้งานได้จริง เพชรลองผิดลองถูกและทดลองใช้แก้ไขอยู่หลายครั้ง บางครั้งมันทำให้เพชรเครียดจนนอนไม่หลับ แต่พ่อก็คอยให้กำลังใจเพชร อยู่เสมอจนผ่านพ้นสิ่งเหล่านั้นมาได้

วันนี้เป็นวันแรกที่หุ่นยนต์บินบินจะเริ่มออกปฏิบัติงานตั้งแต่เช้า มันเริ่มเคลื่อนที่ไปตามจุดต่างๆ ในโรงเรียนพร้อมส่งเสียงเรียกให้เด็กนักเรียนทิ้งขยะลงในช่องที่เป็นปากของมัน เด็กๆ พวกกันตื่นเต้นและรุ่มลุ่มเจ้าบินบินกันใหญ่ ไม่นานนักถังขยะบินบินก็เต็มจนล้นเพราะเด็กๆ ให้ความสนใจนำขยะมาทิ้งกันอย่างมากมาย

เมื่อถึงขยะเต็มเจ้าบิบบินก็กลับมาหาครุใหญ่และเพชรซึ่งยืนรออยู่แล้ว “โอ้โฮ ได้ขยะมาเพียบเลย” เพชรอุทานขึ้นอย่างตื่นเต้นดีใจ เขารู้สึกภาคภูมิใจมากที่ผลงานสิ่งประดิษฐ์ของเขาได้รับการตอบรับที่ดีจากทุกๆ คน เพชรกดปุ่มสีแดงเพื่อเทขยะออกจากตัวของหุ่นยนต์สู่ถังขยะใหญ่ต่อไป จากนั้นก็กดปุ่มสีเขียวเพื่อให้หุ่นยนต์บิบบินออกปฏิบัติหน้าที่อีกครั้ง

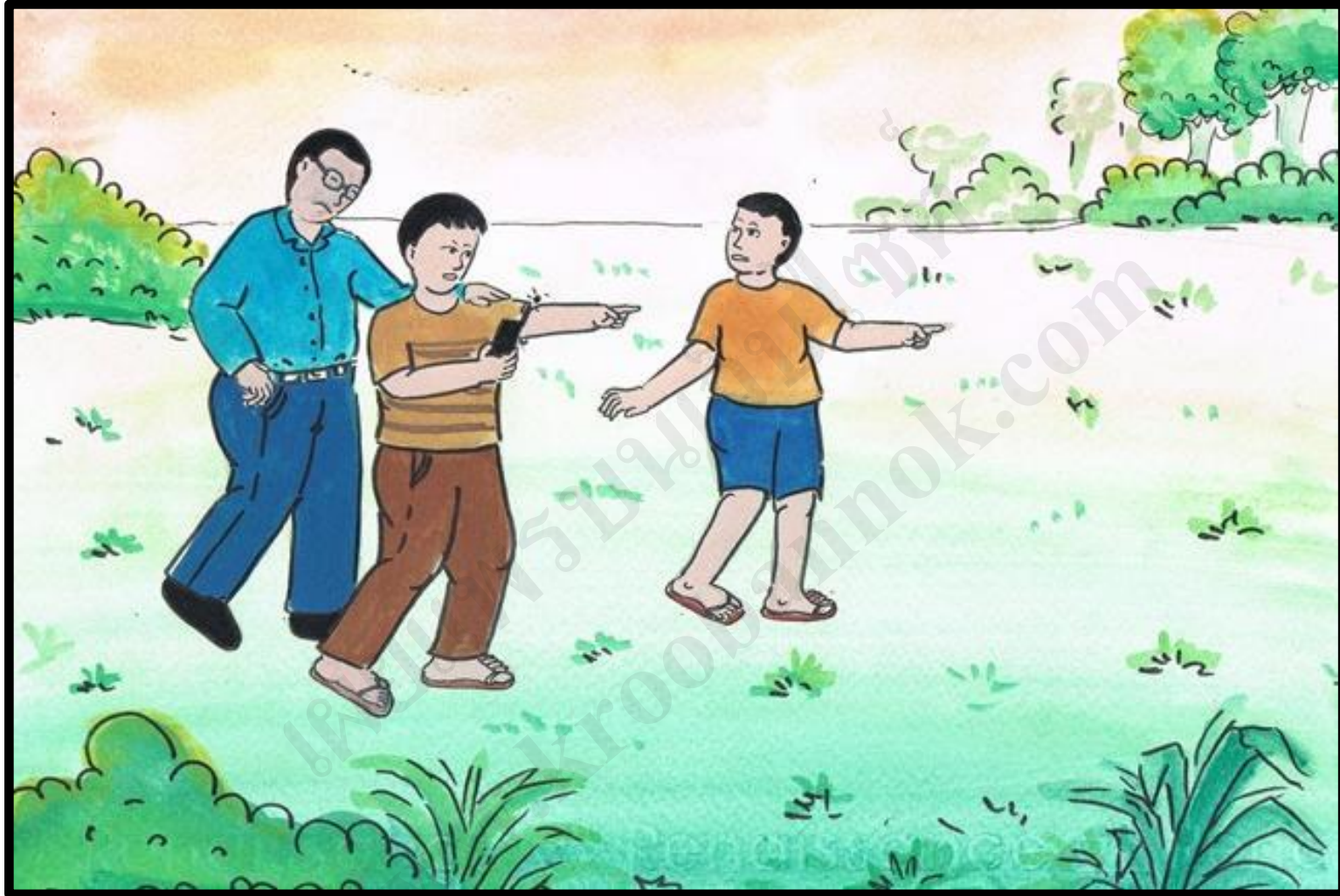
ตั้งแต่นั้นมาทุกๆ วันของโรงเรียนแห่งนี้ก็จะมีเจ้า-bin-bin ออกมารับขยะจากเด็กนักเรียนอย่างนี้เป็นประจำ จนบริเวณของโรงเรียนแห่งนี้แทบจะไม่มีขยะแม้แต่ชิ้นเดียวหลงเหลืออยู่เลยหรือถ้ามีก็น้อยมากเรียกว่านับชิ้นได้ ผลตอบรับจากนักเรียนยังคงมีอย่างสม่ำเสมอไม่ได้ลดลงตามระยะเวลาแต่อย่างใด นักเรียนทุกคนรู้จักและคุ้นเคยกับเจ้า-bin-bin เป็นอย่างดี ทุกๆ เย็นหลังเลิกเรียนเจ้า-bin-bin จะกลับมาที่บ้านพักครูใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ในโรงเรียนเพื่อเอาขยะออกจากตัวของมันและชาร์ตแบตเตอรี่เอาไว้ทั้งคืนให้เต็มเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติงานในเช้าวันรุ่งขึ้น

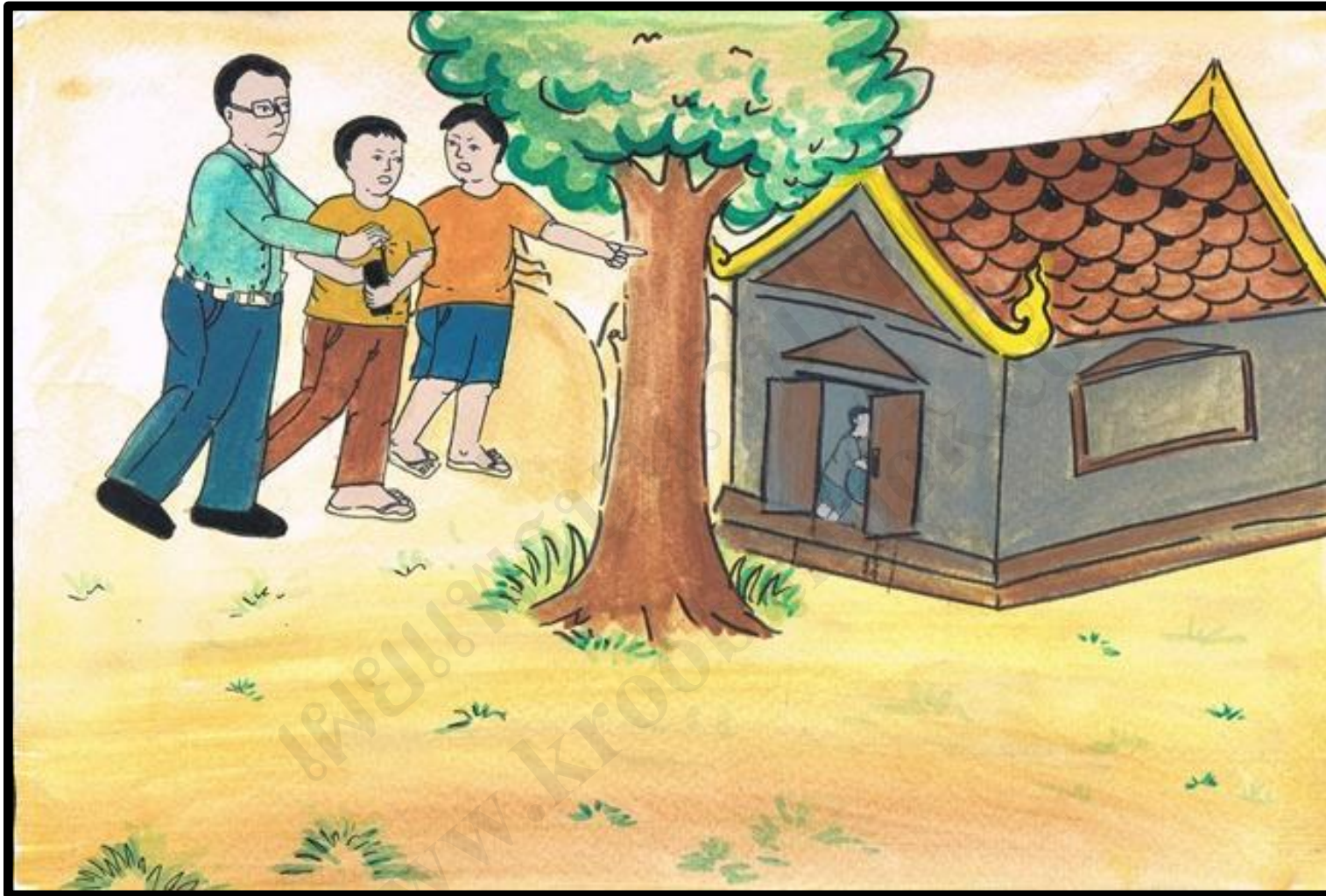
อยู่มาวันหนึ่งมันเป็นเวลาเย็นแล้วตามปกติเจ้าบินบินต้องกลับมาถึงบ้านแล้ว แต่ในวันนี้กลับไม่ปรากฏตัวตนของเจ้าหุ่นยนต์ถึงขยะมาให้เห็น ทุกคนในบ้านเพชรและครูใหญ่พากันแปลกใจและฉงนสงสัยว่าหุ่นยนต์ตัวนี้ไปอยู่ที่ไหน ทำไมปานนี้ยังไม่กลับมาอีก เพชรและพ่อพากันออกตามหาเจ้าบินบินจนทั่วบริเวณโรงเรียน เขาทั้งสองช่วยกันหาทุกซอกทุกมุม แต่ก็ไม่พบร่องรอยของเจ้าหุ่นยนต์ตัวนี้ให้เห็นแต่อย่างใด สร้างความกระวนกระวายให้แก่เพชรเป็นอย่างมากเพราะสิ่งประดิษฐ์ของตนที่ได้อุทิศแรงกายแรงใจในการสร้างบัดนี้ได้สูญหายไปอย่างไร้ร่องรอย “เอายังไงดีครับพ่อ” เพชรถามขึ้นอย่างร้อนใจ “ใจเย็นนะ บางทีอาจจะมีคนขโมยมันไป” พ่อตอบ “เราน่าจะไปแจ้งตำรวจ”

ทันใดนั้นเพชรก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงพูดขึ้นมาว่า “ผมได้ติดเครื่องส่งสัญญาณเล็กๆ เอาไว้ที่ตัวหุ่นยนต์ด้วยครับ ในห้องนอนของผมมีจอเรดาร์อยู่เป็นตัวรับสัญญาณ ถ้าเราสะกดรอยตามไปเรื่อยๆ ก็อาจจะพบมันได้ครับ” ว่าแล้วเพชรก็เข้าไปในห้องนอนหยิบเรดาร์รับสัญญาณที่มีเสาอากาศ เขาตั้งมันออกให้ยืดยาวขึ้นแล้วกดปุ่มรับสัญญาณ ครู่ใหญ่เห็นดังนั้นถึงกับทิ้งในความเฉลียวฉลาดรอบคอบของลูกชายตนเองเขาไม่นึกว่าเด็กอายุเพียง ๑๒ ปีแต่กลับมีสติปัญญาที่ล้ำเลิศได้ถึงเพียงนี้

ในจอเรดาห์ปรากฏจุดสีแดงเล็กๆ อยู่ห่างจากจุดศูนย์กลางของหน้าจอวงกลมออกไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทันใดนั้นเพื่อนสนิทของเพชรชื่อ เกม ที่เรียนอยู่ห้องเดียวกันก็มาหาที่บ้าน พ่อ เพชร และเกมจึงออกไปตามหาเจ้าบินบินด้วยความอยากรู้ว่าใครที่ได้ขโมยมันออกไปจากโรงเรียน

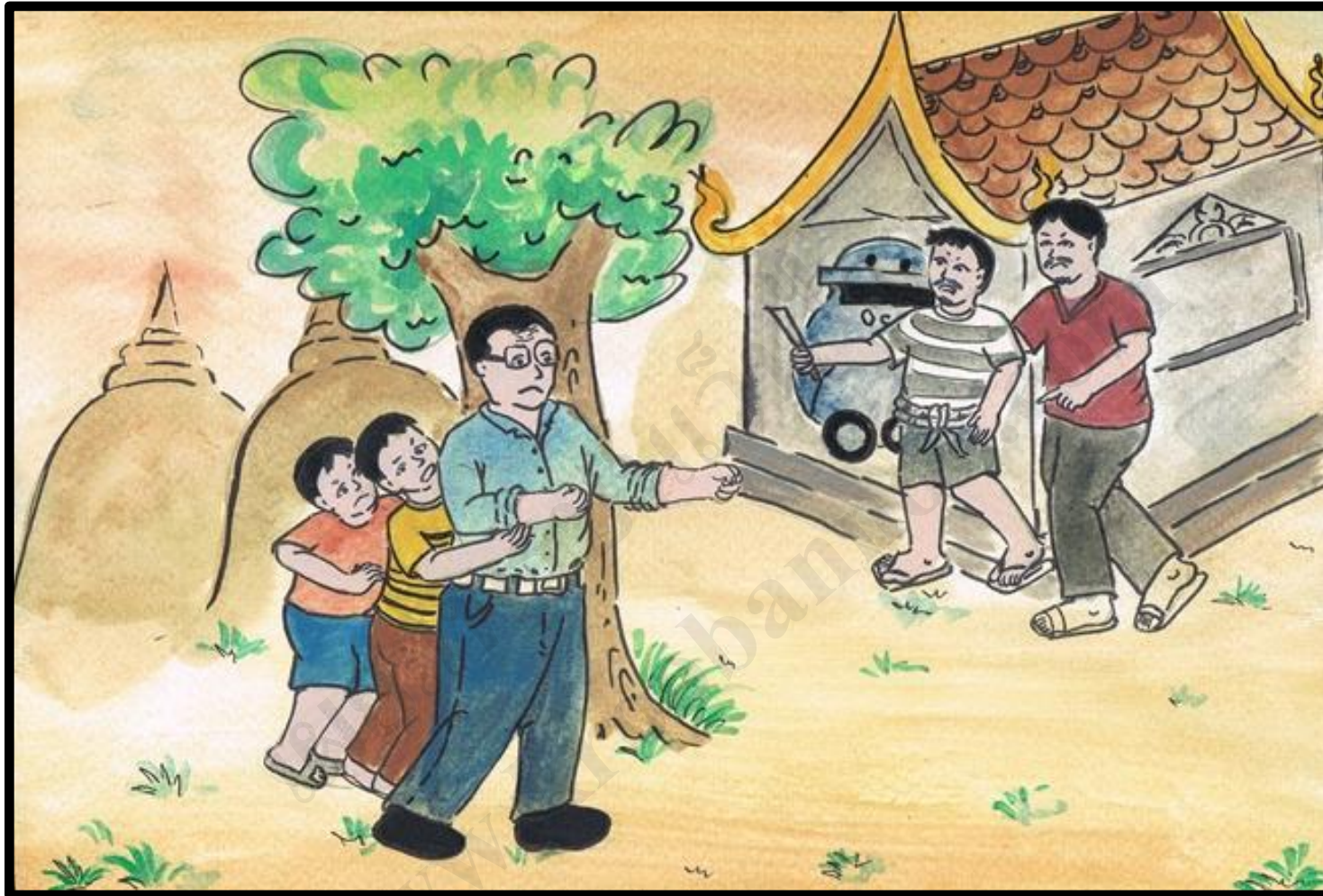

ทั้งสามคนเดินตามสัญญาณที่ส่งออกมาจากหุ่นยนต์บินบินไปเรื่อยๆ จนมาถึงวัดร้างแห่งหนึ่ง ตอนนี้พวกเขาเข้าใกล้เป้าหมายมากขึ้นทุกทีเพราะจุดสีแดงกำลังจะเลื่อนมาอยู่ตรงจุดศูนย์กลางของหน้าจอรวงกลมแล้ว พวกเขาได้กลุ่มพบเห็นโจรสองคนกำลังนั่งคุยกันอยู่ภายในตัวโบสถ์ ช้างๆ พวกมันมีเจ้าบินบินอยู่ “ถ้าเอาไปขายคงได้กำไรงามทีเดียว” โจรคนหนึ่งพูดขึ้น

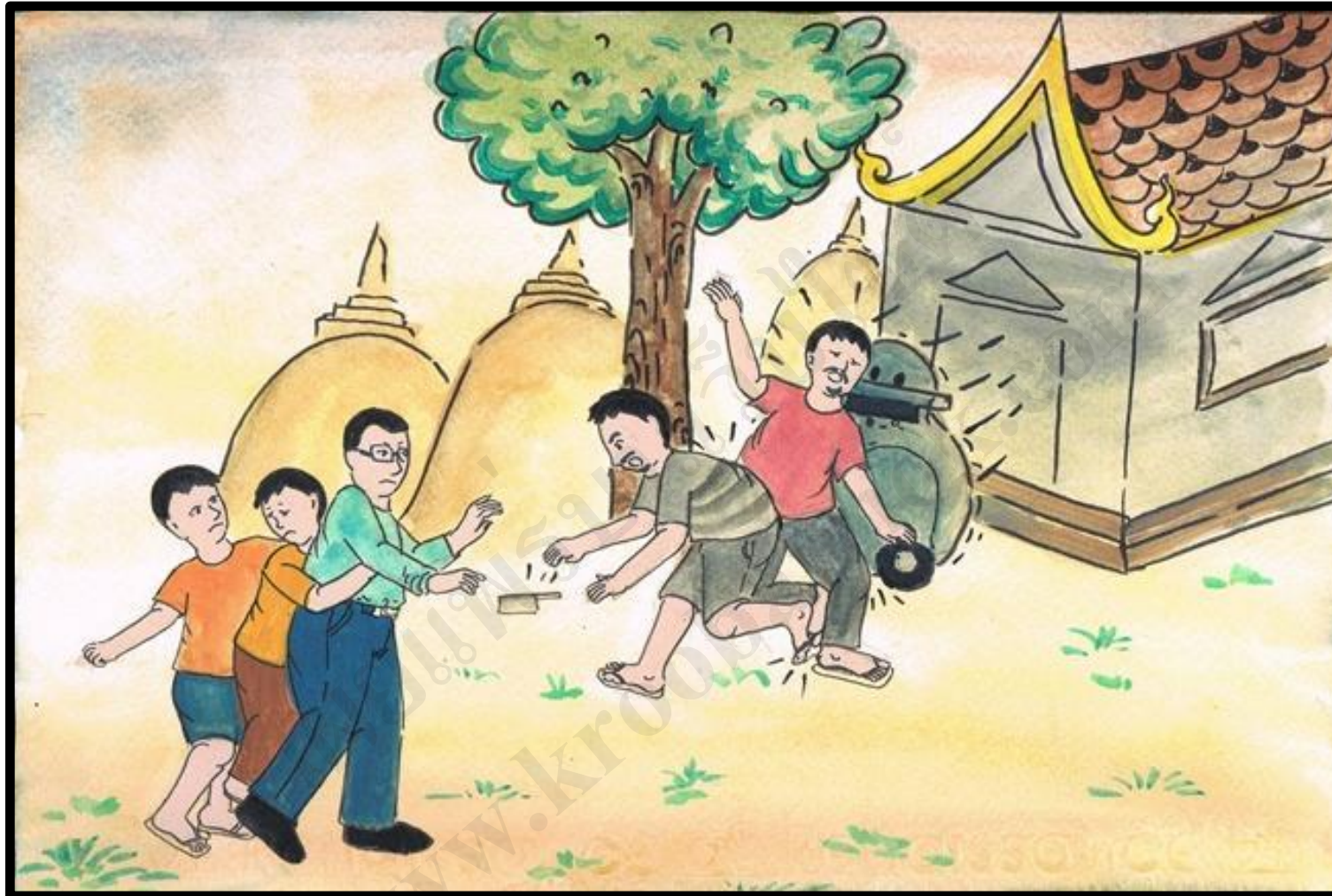

ครูใหญ่ เพชรและเกมซุ่มดูอยู่พักหนึ่งจึงใช้โทรศัพท์มือถือเพื่อเรียกตำรวจให้มาช่วย เวลาผ่านไปนานพอสมควรพวกเขายังคงนั่งรอกันอยู่ ตำรวจก็ยังไม่มีความหวังว่าจะมาสักที เพชรเผลอทำจอบเรตาร์ทหลุดจากมือตกลงบนพื้นทำให้เกิดเสียงดังขึ้น พวกเขาหันมาเห็นว่ามีคนแอบซุ่มอยู่หลังต้นไม้จึงคว้ามีดแล้วตรงมาเพื่อที่จะทำร้ายคนทั้งสาม

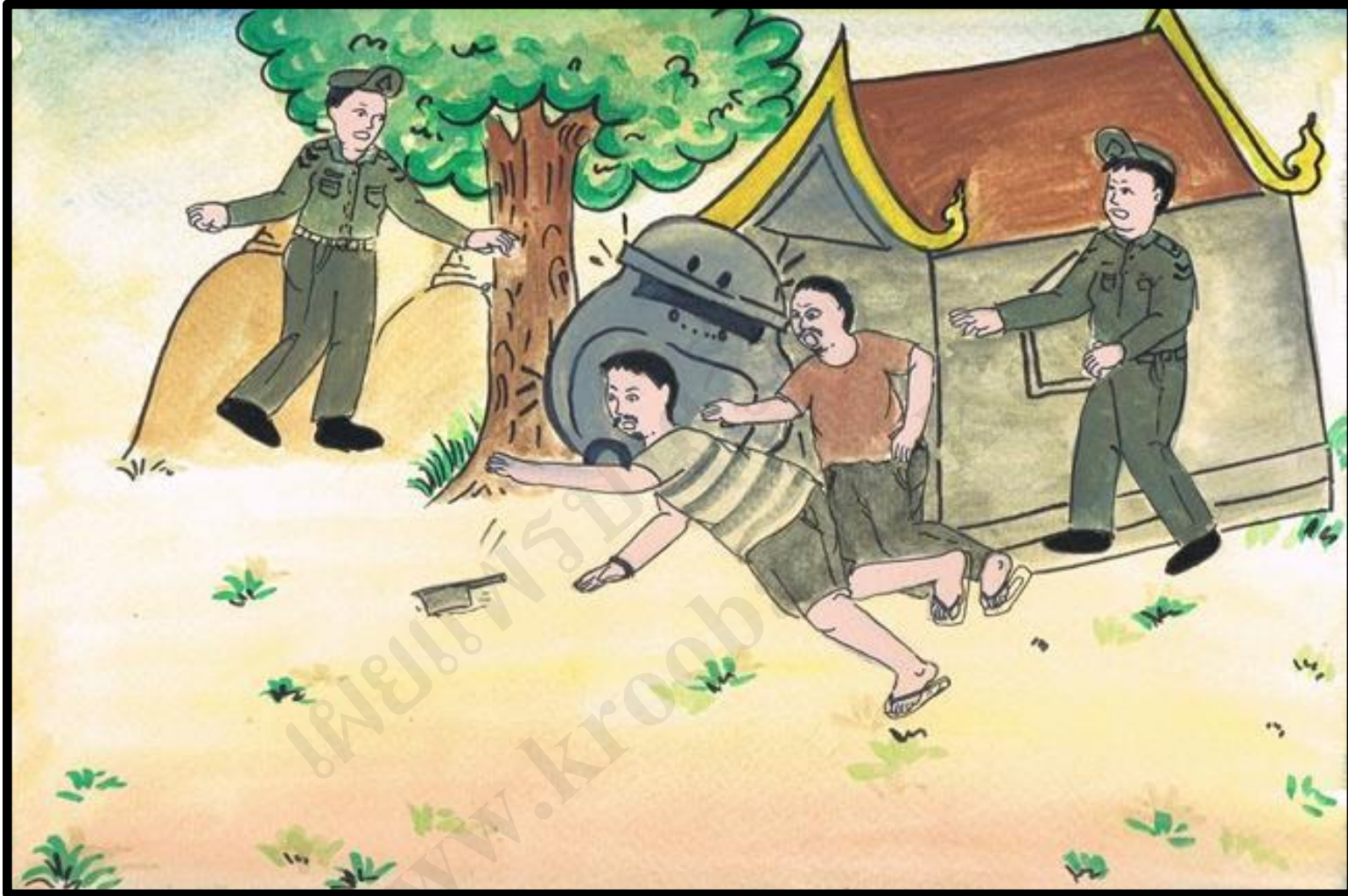

ครูใหญ่ลุกขึ้นยืนข้างหน้าเผชิญหน้ากับพวกโจรเพื่อปกป้องเพชรและเกมโดยยอมเอาตัวเข้าแลก ครูใหญ่ไม่มีอาวุธอะไรที่จะไปต่อสู้กับพวกโจรได้เลย เขาไม่เคยชกต่อยหรือใช้กำลังกับใครมาก่อน โจรทั้งสองคนเดินตรงเข้ามาใกล้ครูใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ โจรคนหนึ่งใช้มีดพุ่งเข้ามาหวังเสียบเข้าที่ตัวพ่อของเพชร

ทันใดนั้นเหมือนมีปาฏิหาริย์ ลูๆ เจ้าบินบินก็ขยับได้เองทั้งๆ ที่ทุกคนคิดว่าแบตเตอรืหมดแล้ว มันเคลื่อนที่มาจากทางข้างหลังของพวกโจรแล้วพุ่งเข้าใส่โจรทั้งสองอย่างแรงจนพวกมันล้มคว่ำไปตามๆ กัน มีดหลุดออกจากมือโจรทันที มันไม่สามารถทำอันตรายเจ้าบินบินได้แม้กระทั่งรอยขีดข่วน

ครูใหญ่เห็นดั่งนั้นจึงได้โอกาสในขณะที่พวกโจรกำลังเสียหลักพาเด็กทั้งสองหลบหนีออกมาจากบริเวณนั้น จังหวะเดียวกับที่พวกตำรวจได้มาถึงวัดแล้วตรงเข้ามาจับกุมโจรทั้งสองคน ทุกคนต่างพากันแปลกใจว่าทำไมจู่ๆ เจ้าบิบบินจึงเคลื่อนไหวได้เองเหมือนมีชีวิต ครูใหญ่ เพชรและเกมกล่าวขอบคุณตำรวจที่เข้ามาช่วยชีวิตพวกตนไว้ได้ทันที่วงที่พอดี

เจ้าบิบบินชำรุดเสียหายไปบ้างตอนที่เข้าปะทะชนกับพวกโจร เพชรจึงพูดขึ้นมาว่า “ไม่เป็นไรนะ เจ้าหุ่นยนต์เพื่อนรัก เดี่ยวฉันจะซ่อมให้เอง” แล้วพวกเขาทั้งสามคนก็ได้พาเจ้าบิบบินกลับบ้านเพื่อนำมันออกมาใช้จนรงค์ให้เด็กๆ ทิ้งขยะให้เป็นที่ เป็นทางต่อไป

ประวัติผู้แต่ง

ชื่อ

นายพงศธร เกษกล้า

วัน เดือน ปีเกิด

๔ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๘

ที่อยู่ปัจจุบัน

๖/๗ ถนนคลองหา ตำบลนาสาร อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี

โทร. ๐๗๗-๓๔๑๐๗๒ หรือ ๐๘๐-๕๓๗๗๔๗๘

E-mail : kroodee99@hotmail.com

ตำแหน่งหน้าที่การงาน

ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนพุทธยาศรม

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

โรงเรียนพุทธยาศรม ตำบลนาสาร อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.๒๕๓๐

ประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนพุทธยาศรม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ.๒๕๓๓

มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตวิทยาลัษครุสุราษฎร์ธานี

พ.ศ.๒๕๓๕

มัธยมศึกษาปีที่ ๕ (สอบเทียบ) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

พ.ศ.๒๕๔๐

สถาปัตยกรรมบัณฑิต (สถ.บ.) มหาวิทยาลัยศิลปากร กรุงเทพมหานคร